

En trànsit

Per demostrar que tot, al món, està sotmès a una contínua mutació, un dels primers filòsofs de l'antiga Grècia, Heràclit, s'aferrava a la constatació que és impossible banyar-se dos cops al mateix riu, perquè l'aigua hi flueix constantment i, per tant, cada cop que hi entrem, el riu és diferent. I això és exactament el que passa, sobretot a l'estiu, als aeroports, especialment si són grans: les riuades de gent que els transiten es troben en mutació permanent. Homes, dones, criatures, éssers no binaris... alts, baixos, grassos, prims, tatuats, pigats... amb tons de pell diversos: des del blanc lletós al negre atzabeja... rossos, pèl-rojos, castanys, calbs... vestits amb calça curta o abrigats amb anorac gruixut... arrossegant immenses maletes, amb enormes motxilles a l'esquena o amb les mans a les butxaques... amb un entrepà entre els dits, una ampolla de refresc o una bossa de ganxitos... sols, en família, en grups nombrosos que segueixen disciplinadament el guia... tranquils, atabalats, indiferents... En un aeroport és impossible repetir un foto fixa. El flux és constant i les persones sempre són diferents.

L'aeroport és, a qualsevol hora del dia o de la nit, una olla barrejada de tipus humans descontextualitzats. Persones que deuen encaixar perfectament en

el seu hàbitat d'origen, però que en aquest espai de trànsit vagaregen com ànimes en pena. Com si tot de gent de diferents racons del planeta hagués estat abduïda del seu hàbitat natural i els haguessin abocat, de cop, en un mateix indret, lluny de casa.

Si et despertessis, sense saber on ets, en qualsevol aeroport del món, la imatge que veuries seria sempre similar: un poti-poti canviant de fesomies desorientades que venen, van o esperen. Hauries de buscar els panells informatius per, ni que sigui a partir de les llengües en què estan escrits, començar a deduir on ets.

Esperar en un aeroport deu semblar a trobar-se als llimbs, al purgatori on les ànimes es passegan abans d'accedir al cel o a l'infern. Els aeroports són un espai impersonal que, a més, despersonalitza, que et converteix en un més dels petits integrants d'un formiguer caòticament endreçat, on la gent oblidada les convencions sobre la imatge que projecta, perquè ningú no coneix ningú, perquè ningú no parla amb ningú, perquè tothom va a la seva. Un espai on, de vegades, val la pena entretenir-se a observar la resta d'espècimens humans i imaginar d'on deuen venir, on deuen anar, quina deu ser la seva vida, els seus problemes, les seves alegries, les seves misèries... Territori adobat per a aquells a qui ens agrada imaginar la vida dels desconeguts. Un experiment que aquest estiu tornarem a practicar quan anirem de vacances i ens integrarem de nou en el riu humà, canviant, de l'aeroport.

